

Sygn. akt IV Ka 367/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Mariusz Górski (spr.)

Sędziowie:

SSO Ewa Rusin

SSO Krzysztof Płudowski

Protokolant:

Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2019 r.

sprawy skazanego R. N.

syna R. i A. z domu D.

urodzonego (...) w W.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 26 marca 2019 r. sygnatura akt II K 1625/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 367/19

UZASADNIENIE

R. N. skazany był uprzednio prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 8 lipca 2018 roku w sprawie II K 1057/18 na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 kwietnia 2015 roku w sprawie VII K 1105/14 na karę 2 (dwóch) lat i 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 marca 2018 roku w sprawie II K 206/18 na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Zaskarżonym wyrokiem, na podstawie art. 91 § 2 kk połączono skazanemu kary orzeczone w wyrokach opisanych wyżej i wymierzono karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, na podstawie art. 90 § 1 i 2 kk połączono skazanemu środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone w wyrokach wyżej opisanych i orzeczono środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Poza tym wydano stosowne rozstrzygnięcie oparte na zasadzie art. 577 kk.

Wyrok powyższy zaskarżył R. N. zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do obecnej postawy skarżącego, który ma bardzo dobrą opinię w zakładzie karnym, a nadto nie uwzględniono w dostateczny sposób jego trudnej sytuacji rodzinnej.

Tym samym apelujący wniósł o wydatne obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd okręgowy zważył:

Jednoznaczne odniesienie się do zarzutu apelacji należy uznać za przedwczesne. Pomijając zatem obecnie powyższe zagadnienie trzeba zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy zaskarżony wyrok sporządził w sposób odbiegający od zasad jakie należało respektować przy tego rodzaju orzeczeniu.

I tak w rozpatrywanym wyroku stwierdzono, że R. N. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie II K 1057/18 na karę 3 lat pozbawienia wolności. Nie wskazano przy tym, iż była to kara wymierzona przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, a w szczególności nie wskazano, iż tymże wyrokiem orzeczono wobec skazanego środek karny oparty na zasadzie art. 42 § 3 kk (dożywotnio).

W dalszej kolejności stwierdzono, iż R. N. skazany był wcześniej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie VII K 1105/14 na karę 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Także w tym przypadku pominięto fakt, iż w wyroku także Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie II K 395/13, a wchodzącym w skład wskazanego wcześniej wyroku łącznego, orzeczono co do R. N. środek karny w postaci 7-letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Analogiczny brak związany jest także z wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie II K 206/18, bowiem i tym razem nie przywołano faktu orzeczenia wobec skazanego w oparciu o art. 42 § 3 kk, dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W konsekwencji należy zadać pytanie na jakiej zasadzie obecnie wydano rozstrzygnięcie o jakim mowa w pkt II dyspozycji skoro z części wstępnej nie wynika, by istniała ku temu jakakolwiek podstawa.

Przytoczone wyżej uchybienia mogłyby oczywiście konwalidować Sąd II instancji bez potrzeby uchylania zaskarżonego wyroku.

Sprzeciwia się temu jednak kolejna przeszkoda, spowodowana tym razem nie przez Sąd Rejonowy.

I tak, jak okazało się podczas rozprawy odwoławczej już po wydaniu wyroku łącznego przez Sąd I instancji uprawomocniło się kolejne skazanie R. N. za czyn z art. 178 § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (por. k. 82-84), a zatem winno ono (jak się wydane) zostać ujęte w obecnie rozpatrywanym wyroku łącznym.

I tym razem (teoretycznie rzecz ujmując) mógł to uczynić Sąd II instancji, lecz wskazanym jest, by takie rozstrzygnięcie zawarł Sąd Rejonowy, umożliwiając stronom ewentualne zaskarżenie wyroku.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w wyroku.